

март, когато в суматохата, по интернирването ни, можах да говоря с него през затворената врата на килията му. Той вече знаеше, че ще ме интернират и отново изрази съжаление, че по негова вина съм загасила. Не му позволих повече да говори за това. Казах му, че аз съм много малко винтче в антифашистката машина и не заслужавам да мисли за мен, когато му предстои още много борба, за да моте себе си да отърве. На сбогуване си погелмахме да се видим отново, непременно да се видим пак.

Вапцаров беше смазан физически, но за очудване на озверелите палачи, силата на духът и непреклонността на волята му оставаха несломими. За него още в полицията стана ясно, че ще бъде съден и че ще бъде осъден и то на смърт. Но от това той не трепна, не показва страх, само дълбоко жалеше за живота, който така горещо обичаше и който след победата той очакваше да бъде по-хубав от песен. Ето как в спомените си др. Живко Живков, предава това състояние на Вапцаров: " Вапцаров ясно съзнаваше, че палачите ще издадат смъртна присъда, добре знаеше, че ще бъде убит от фашистите. С невиджано и нечувано спокойствие на духа, той говореше за това, като за неизбежен резултат, щом е попаднал в плен на врага".^{1/} Със същото спокойствие съчини и написа , с гвордейки на вратата на килията, безсмъртния си стих :

" Борбата е безмилостно жестока.
Борбата, както казват, е епична.
Аз паднах. Друг ще ме мени и толков-
какво тук значи някаква си личност!"

Този висок борчески дух и настроение ~~на~~ Вапцаров предава и на другарите си ~~в~~ полицията. На смутените и падналите духом, той вдъхва кураж и възвръща надеждите им за светло бъдеще. С голямо внимание и търпение той учи новопристигащите арестанти, особено младежите, които за пръв път попадат в полицията, как да се държат при разпитите. Под негово влияние работника от фабрика

" Платно " Нино Лазаров опровергава при следващите разпити, приз-

М. Димитров